

OHLÁŠKY:

- V době prázdnin nebudou úterní setkání nad biblí, čtvrté setkání dětí a páteční setkání mládeže. Také nebude setkání chlapů.
- Ve středu 29. 6. je slavnost sv. Petra a Pavla. Mše sv. bude v 17:00.
- Od čtvrtka 30. 6. do soboty 2. 7. mše sv. z důvodu studentské vody nebudou. V neděli 3. 7. bude sloužit mše sv. některý z otců dominikánů z Plzně. Večerní adorace a nešpory nebudou.
- V úterý 5. 7. je slavnost sv. Cyrila a Metoděje.
- Ve čtvrtek 7. 7. bude v 9:00 na faře snídáně s obyvateli fary. Všichni jsou zváni.
- Od pondělí 11. 7. do soboty 16. 7. nebudou mše sv. z důvodu konání tábora farnosti. V neděli 10. 7. nebudou večerní adorace a nešpory.
- V neděli 17. 7. bude v 18:00 v dýšinském kostele koncert známé zpěvačky a kytaristky Evy Henychové.
- Pěší pout' farnosti z Dýšiny na Sv. Horu bude v termínu 29. – 31. 7. Počítá se s dvoudenní poutí (denní trasa až 40 km, věci k přespání poveze auto, ubytování v Zaječově na poutním místě Svatá Dobrotivá a na Sv. Hoře.) V pátek a sobotu nebudou mše sv., v neděli je bude sloužit některý z plzeňských kněží.
- V neděli 7. 8. bude bazar uprostřed léta na farní zahradě, jehož výtěžek půjde na opravu kostela. V předchozích dnech – podle rozpisu, který bude na plakátcích - můžete na faru nosit věci, které by se mohly na bazaru prodávat (oblečení, květiny, knihy, kuchyňské náčiní atd.)
- Od úterý 9. 8. do pátku 12. 8. z důvodu studentského putování mše sv. nebudou.

KONCERT EVA HENYCHOVÁ

- neděle 17. 7. 2016
- 18:00
- kostel v Dýšině

- V pondělí 15. 8. je slavnost Nanebevzetí P. Marie. Mše sv. bude v Dýšině v 18:00. Při ní se budou žehnat květiny a byliny.
- Ve čtvrtek 1. 9. bude v 16:30 v dýšinském kostele požehnání školákům a v 17:00 odpoledne plné her na farní zahradě.
- V pátek 2. 9. bude v 19:00 na faře přednáška Michaely Besedové o Sýrii.
- V sobotu 3. 9. bude v Teplé diecézní pout'. Z naší farnosti pojedeme autobusem, do něhož se můžete přihlašovat.

PRAVIDELNÝ PROGRAM:

DÝŠINA:

pondělí

- 17:30 – modlitby maminek za své děti – fara

úterý

- 17:00 – možnost zpovědi – kostel
- 17:30 – mše sv.
- 18:30 – setkání nad biblí – fara (o prázdninách není)

středa

- 17:00 – mše sv.

čtvrtek

- 16:15 – setkání dětí (o prázdninách není)
- 17:30 – mše sv.
- (30. 6. mše sv. není)

pátek

- 17:15 – adorace, možnost zpovědi
- 18:00 – mše sv.
- (1. 7. mše sv. není)
- 19:00 – setkání mládeže – fara (o prázdninách není)

sobota

- 17:30 – mše sv.
- (2. 7. mše sv. není)

neděle

- 11:00 – možnost zpovědi – kostel (kromě 1. a 3. neděle v měsíci)
- 11:30 – mše sv.
- 18:00 – adorace a nešpory – kaple na faře

DRUŽTOVÁ:

- nedělní mše sv.: 9:15 – kaple na návsi
- 1. neděle v měsíci: setkání nad tématem,
- 3. neděle: povídání u buchty

kontakt:

P. Pavel
Petrašovský
tel. 737 814 525,
www.farnostdysina.cz
boyda@centrum.cz

Deset let

Na úvod varování: je to velmi dlouhé a je to velmi osobní. Ale když jsme ve farnosti jedna rodina, tak to zůstane v rodině, že?

O desátém výročí svého kněžského svěcení jsem se narychlo rozhodl, že si udělám malou soukromou pout' na Svatou Horu. Když vyjedu v sedm ráno autem, zbudou mi dvě hodiny na modlitbu v bazilice a v ambitech a stihnou se vrátit do půl dvanácté, kdy mám setkání s památkáři. Říkal jsem si, že to dám Pánu Ježíši k našemu výročí a tak trochu od něj čekat, že on mi dá k výročí to, že mi bude v poutní bazilice blízko. Svatá Hora je pro mě dost důležitá, tady jsem poprvé řekl Pánu Bohu, že tedy chci být knězem a bylo to za okolností, kdy bych to vůbec nečekal, protože jsem v té době zápasil s myšlenkou odejít ze semináře.

Má pout' dopadla tak, že mi sotva zbyl čas na to, abych se na Svaté Hoře pomodlil litanie k Největějšímu Srdci, přidat pár nejdůležitějších věcí, které jsem chtěl Ježíši a Panně Marii na tomhle místě říct a pak jsem musel zas běžet k autu, a rychle vyrazit zpátky. Nejdřív jsem byl na sebe i na Pána Ježíše i na okolnosti naštvaný, pak mě napadlo, že to, co se dělo po cestě i na Svaté Hoře, moc dobře vystihuje mou desetiletou cestu kněžství, jako bych byl na provázku veden shora, abych si něco uvědomil.

Mé autoputování začalo výborně, vyrazil jsem pár minut po sedmé, docházel mi sice (jak je u mě dobrým zvykem) benzín, ale do Starého Plzně to jistě vystačí a tam natankuju. U Letkova stála cedule upozorňující na to, že další cesta je uzavřena. Objížďka nebyla nikde vyznačena, mapa v mobilu nefungovala, pustil jsem se tedy naslepo jednou z odboček. Ukazatel benzínu už neukazoval vůbec nic, jen prázdnou nádrž. Dorazil jsem do Plzně do míst, kde jsem nikdy předtím nebyl. Odbočil jsem úzkou silnicí tam, kam cyklistický ukazatel sliboval směr Starý Plzenec. Dojel jsem k mostu pro pěší, dál silnička nepokračovala. Otočil jsem auto a čekal, že každou chvíli dojde benzín.

První symbol mého kněžského putování. Má desetiletá cesta byla všechno, jen ne přímá. Odbočky, uzavírky, objížďky neznámým územím, chybějící ukazatele cesty. Možná jsem na začátku předpokládal, že mě Pán vezme za ruku a povede tím nejkratším směrem, že na každém rozcestí bude se mnou a ukáže mi, kudy. Nebylo to tak. Mnohdy jsem se cítil ponechaný napospas neznačeným objížďkám a často nade mnou visela hrozba, že mi dojde benzín, že dál už to nepůjde. Deset let, které kdyby stály znovu přede mnou a dostalo se mi poznání, co mě v nich čeká, nevím, jestli bych našel odvahu. Ale chtěl bych jí najít. Přes všechny ty zákruty, ponechaný napospas sám sobě, ve mně ani o kousek nepolevila víra, že kněžství má hluboký smysl, že je odleskem kněžství Kristova a že plodem těch deseti let je něco mnohem hlubšího než jen vyplněné tabulky s počtem křtů, svateb a pohřbů a fotoalbum se s snímky farních akcí. Že tahle víra příliš často nebyla potvrzována tím, že bych podle ní žil, je druhá věc. Ale věřím. Amen.

Projížděl jsem neznámou Plzní, naslepo odbočoval vpravo nebo vlevo, jak mě napadlo. Přede mnou se vynořila benzínka, nevím, jak daleko bych ještě dojel bez toho. Pak o kus dál ukazatel na Nepomuk. Věděl jsem, že to by mohl být můj směr a nakonec jsem se z Plzně vymotal na cestu, o které jsem tušil, že by mě mohla dovést na Svatou Horu.

A vlastně je to tak. To, že mě Pán těch deset let vedl, vidím spíš při pohledu zpět. Nějak ta cesta plná zákrut a odboček nazdařbůh dává smysl. Když stojím na křižovatce, cítím se často úplně sám, Ježíš ukryl svou tvář, je

daleko, nechal mě v tom vymáchat. A já se pouštím jak osamocený poutník bez mapy a očekávám, že se už nikdy nenajdu. A ono ne. Vždycky mě to nějak vyvedlo na cestu. Nebo spíš - vždycky mě nějak vyvedl na cestu. Nevím, proč má takovou zálibu ve hře na schovávanou, proč začínám tušit, že mě vedl, až vyjedu z Plzně a nevím o tom nic na všech těch křižovatkách, ale ano, vedl mě těch deset let, to je jisté.

Cesta pak ubíhala rychle, na ukazatelích se už začala objevovat Příbram, blížil jsem se k cíli. A pak jsem si najednou vzpomněl na to, že včera Míra jsem si najednou vzpomněl na to, že včera Míra jsem si najednou vzpomněl na to, že včera Míra

Deset let jasného vědomí, že bez modlitby nebudu nic, že můj život nemůže stát na tom, co dělám, ale co jsem, že ani výčet pastoračních aktivit mé farnosti, ani počet lidí v kostele, ani seznam toho, co se podařilo opravit a vylepšit v kostele a na faře nemůže naplnit prázdnotu mého srdce, že modlitba je pro mě životně důležitá, jediný prostor, v němž mohu přežít. A deset let neustálého rezignování na to, protože je třeba tohle udělat a tohle nemůže počkat a tohle mě neodolatelně přitahuje. Deset let se sebou vleču svou nestálost, deset let se k modlitbě a ke spočívání před Pánem vracím a deset let ji opouštím. Jak ubohý jsem to člověk! Kdo mě vysvobodí z tohoto těla smrti?

Svatá Anežka byla menší, než jsem myslel, a ošklivější, než jsem myslel, a už to vypadalo, že z bazaru odejdu s nepořízenou, když jsem uviděl na horní poliče sv. Marka. Dřevěná socha jen o trochu menší než byly ty od Míry Pariška. Světec s rozevlátým voussem, jednu nohu opřenou o kámen, v ruce drží otevřenou knihu, krásně vyřezaný. Cenovka chyběla. Podíval jsem se do peněženky, má hotovost činila tisíc sedm set korun. Popadl jsem Marka a hnál jsem s ním k paní u kasy a ptal jsem se na cenu. Paní se sochou odešla zeptat se šéfa. V té chvíli jsem očekával zázrak. Opravdu jsem měl pocit, že mě sem Bůh přivedl, aby v kostele doplnil trojici evangelistů do plného počtu, že paní se za chvíli vrátí a sdělí mi, že socha stojí tisíc sedm set korun a bylo mi, jako bych byl omilostněným člověkem, jedním, koho si Bůh vybral, aby mu ukázal svou moc. Paní se vrátila a řekla mi, že socha stojí dva tisíce šest set. Zázrak se nekonal.

Ne že bych to Pánu vyčítal, ale za těch deset let moc zázraků neproběhlo. Nebyl jsem svědkem toho, že bych zrovna potřeboval dvacet dva tisíc pět set na dokončení opravy kostela a v tu chvíli by zazvonil někdo, kdo se rozhodl kostelu darovat dvacet dva tisíc pět set a ani neví, jak ho ta částka napadla. Mnohokrát jsem se modlil za uzdravení a mnohokrát byl svědkem, že k uzdravení nedošlo. Mnohokrát jsem se modlil za rozvážení člověka od jeho závislosti a o měsíc později jsem neměl pocit, že by se něco radikálně změnilo. Nemám nic, co bych mohl vyprávět na setkáních mládeže s biskupem jako svědectví, které by mohlo přesvědčit pochybující, že Bůh existuje. Můj Bůh je stydlivý a skrytý a mám ho takového rád. Nechává na mě, jestli za ním půjdu, nebo ne, nepřesvědčuje mě a stojí v ústraní. Moje následování bylo kvůli tomu za těch deset let spíš klopýtáním, kulháním, vlácením svých temnot, přecitlivělosti a zranění, ale snad můžu říct, že to bylo z lásky k němu. Z lásky, která se někdy skrývá velmi, velmi hluboko v srdci, v nejposlednějším patře labyrintu všech sklepení, ale je tam.

Domluvil jsem se, že mi Marka pošlou na dobírku poštou a vyrazil rychle na Svatou Horu. Těšil jsem se na klid baziliky, na svatostánek a milostnou sochu Panny Marie. Snad ani nestojí za to uvádět, že jsem v samotné Příbrami znovu zabloudil. Vyběhl jsem nahoru, moc času už nemám. V bazilice zrovna byla mše, začali se modlit otčenáš. Byl jsem naštvaný na Pána Ježíše, že to nemohl zařídit jinak. Naše výročí - a on nemůže nějak zmařit sloužení mše svaté, aby mi dovolil tiché spočinutí před svatostánkem. Tolik možností měl - způsobit poruchu autobusu, kterým přijeli poutníci, seslat na kněze, který mši sloužil, den předtím chřipku nebo anginu - a on nic. Chvilí jsem rozmrzele bloumal po ambitech, pak jsem si klekl na kamennou dlažbu před jedním venkovním oltářem a modlil jsem se nedbaje turistů, kteří kolem mě procházeli. Modlitba nebyla ani povznášející, ani plná

citových prožitků, jak bych v takový významný den čekal. Prostě jsem jen odrecitoval litanie jak nejlépe jsem uměl a předložil Pánu a Panně Marii pár věcí, které jsem měl na srdci, spíš výkřiky do prázdna než vědomí že přede mnou jsou naslouchající a milující srdce Mistra a Matky. Pohled na hodinky mě zanedlouho donutil k ústupu zpět k autu.

Deset let postavených většinou na tom, že Pán mě drží, i když to tak necítím. Deset let pokusů věřit, že kněžství má smysl, i když jeho plody nejsou vidět, deset let pokusů o viru v Ježíšovu bláznivou lásku, která se někdy projevuje okázale, jindy skoro vůbec. Deset let Bláznovství Božího (jak mi napsaly sestry z Dačic, i s tím velkým „B“), které - naprosto proti všem předpokladům - věří, že pochopím, když mi daruje Ježíšovu blízkost účasti na jeho opuštěnosti a úzkosti v Getsemanech.

Deset let, které jsem v pokušení Ježíši vyčítal.

Deset let, za které jsem Ježíši nesmírně vděčný.

P. Pavel Petrašovsky

Koncert souboru Musica ad Gaudium

V sobotu 18. 6. 2016 vystoupil v dýšinském kostele soubor Musica ad Gaudium, který se zaměřuje především

na barokní hudbu. S sebou přivezli cembalo a zobcové flétny, které ve svých basových polohách mají i velikost dospělého muže. Alena Tichá hrála na cembalo, v němž byla trsátka vyrobená z labutích per, Andrea Frídová zpívala, Dominika Pilecká hrála na zobcové flétny a zpívala a Jaromír Tichý obsluhoval ony velké zobcové flétny hlubších poloh. Koncert byl krásný, zvláště Loutna česká Adama Václava Michny z Otradovic byla báječná. Po koncertu jsme bohužel museli jednu členku souboru dostávat z uzamčené toalety na faře ven rozbitím dveří, doufáme tedy, že Musica ad Gaudium na Dýšinu tímto incidentem dočista nezanevřela.

Nikodémova noc

V pátek 24. 6. nastala od osmi do deseti večer v dýšinském kostele Nikodémova noc. Na oltáři byla vystavena Eucharistie, celý chrámový prostor byl osvětlen jen čajovými svíčkami, na kůru krásně zpívala a hrála schola od kytarek až po houslová dua, u vchodu stála mládež farnosti a příchozím rozdávala svíčky s nabídkou, že je mohou jako symbol své prosby nebo poděkování zapálit před oltářem, v sakristii byl k dispozici kněz k rozhovoru nebo zpovědi.

Nikodémova noc byla otevřena všem, lidem kteří jsou v kostele doma i těm, kdo se v něm téměř neobjevují. Je pravda, že pravidelní návštěvníci bohoslužeb velmi převažovali, ale našlo se pár těch, kteří do kostela běžně nechodí, a přesto pšhli. Většinou

se stydlivě krčili vzadu pod kůrem a užívali si ticha a prostoru k rozjímání.

Moc děkujeme všem, kteří Nikodémovu noc připravili, především mládeži farnosti a schole.

Pro děti

Za Pánem Ježíšem šlo velké množství lidí. I lidé na obrázku dole jdou za Pánem Ježíšem - do kostela.

Vlevo vidíš tři postavy. Najdi je i na obrázku vpravo a vybarvi je.

